

være de anførte bestemmelser i persondataloven og ikke forvaltningsloven, der regulerer adgangen til manuelt at videregive personoplysninger til en anden forvaltningsmyndighed, jf. også § 1, nr. 1 (den foreslåede nye affattelse af forvaltningslovens § 28, stk. 1). Det bemærkes, at det ved opregningen af, hvilke bestemmelser der finder anvendelse på den nævnte manuelle videregivelse, undgås, at der opstår tvivl om, hvilke bestemmelser i persondataloven der gælder for denne videregivelse.

Det vil naturligvis alene være de dele af de opregnede bestemmelser i persondataloven, som omhandler videregivelse mellem forskellige forvaltningsmyndigheder, der vil gælde for den nævnte manuelle videregivelse. Hertil kommer, at opregningen af, hvilke bestemmelser i persondataloven der skal gælde for manuel videregivelse af personoplysninger til en anden forvaltningsmyndighed, vil indebære, at lovens øvrige bestemmelser, herunder lovens kapitel 8 (om oplysningspligt overfor den registrerede), kapitel 9 (om den registreredes indsigtret), kapitel 10 (om øvrige rettigheder), kapitel 11 (om behandlingsikkerhed), kapitel 12 (om anmeldelse af behandlinger, der foretages for den offentlige forvaltning), kapitel 15 (om øvrige bestemmelser) og kapitel 18 (om erstatnings- og strafansvar) ikke vil gælde for den nævnte manuelle videregivelse.

Det bemærkes dog i den forbindelse, at en følge af forslaget om, at reguleringen af manuel videregivelse af personoplysninger mellem forvaltningsmyndigheder flyttes fra forvaltningsloven til persondataloven, vil være, at de databeskyttelsesmæssige begreber, som persondataloven bygger på, jf. i den forbindelse persondatalovens § 3, kommer til at gælde også for denne form for videregivelse.

Herudover skal det nævnes, at den regulering af manuel videregivelse som følger af den foreslåede nye § 1, stk. 3, i persondataloven – på samme måde som ved elektronisk videregivelse mv., jf. persondatalovens § 1, stk. 1 – ikke vil gælde, i det omfang der er tale om en form for behandling af personoplysninger, som er undtaget fra lovens område, jf. herved persondatalovens § 2.

Det er både adgangen til manuelt at videregive fortrolige og ikke-fortrolige oplysninger, der foreslås omfattet af reguleringen i de nævnte bestemmelser i persondataloven. Oplysninger af fortrolig karakter vil bl.a. kunne være oplysninger om race, religion, strafbare forhold, helbredsforhold og væsentlige sociale problemer, der alle er oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, eller oplysninger af almindelig fortrolig karakter som bl.a. oplysninger om enkeltpersoners

soners indtægts- og formueforhold. Almindelige adresseoplysninger er et eksempel på en oplysning, som ikke er fortrolig.

Af den foreslåede bestemmelse fremgår, at det alene er adgangen til (manuelt) at videregive personoplysninger mellem *forvaltningsmyndigheder*, der foreslås omfattet af persondataloven.

Om betydningen af, at de nævnte bestemmelser i persondataloven skal gælde for manuel videregivelse af personoplysninger mellem forvaltningsmyndigheder, henvises til pkt. 2.1.2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det skal dog i forhold til persondatalovens § 5, stk. 1-3, fremhæves, at de generelle principper, som er indeholdt i disse bestemmelser, ikke kan antages at gå videre end, hvad der allerede følger af almindelige principper om saglighed og proportionalitet i forbindelse med forvaltningens virksomhed. Heraf følger, at i det omfang, der materielt er hjemmel til videregivelse af personoplysninger i behandlingsreglerne i persondatalovens §§ 6-8, vil de almindelige krav i persondatalovens § 5 således kun undtagelsesvis kunne tænkes at indebære, at den pågældende videregivelse ikke vil kunne finde sted. I overensstemmelse hermed forudsættes angivelsen af, at persondatalovens § 5, stk. 1-3, gælder for manuel videregivelse af personoplysninger til en anden forvaltningsmyndighed ikke i sig selv at indebære ændringer i den gældende retstilstand på området.

Endvidere kan det nævnes, at den foreslåede nye bestemmelse i persondatalovens § 1, stk. 3, bl.a. vil indebære, at krav om samtykke vil skulle forstås i overensstemmelse med de relevante bestemmelser i persondataloven (dvs. i overensstemmelse med bestemmelserne i persondatalovens § 6, stk. 1, nr. 1, § 7, stk. 2, nr. 1, og § 8, stk. 2, nr. 1). De skærpede krav til samtykke, som følger af de gældende bestemmelser i forvaltningslovens § 28, stk. 4 og 5, vil således ikke længere gælde i forhold til manuel videregivelse af personoplysninger mellem forskellige forvaltningsmyndigheder. I stedet vil det være de krav til samtykke, der følger af persondataloven, der vil gælde for denne form for videregivelse.

Samtykke er indenfor persondatalovens anvendelsesområde defineret i lovens § 3, nr. 8, hvorefter samtykke forstås som enhver frivillig, specifik og informeret viljestilkendegivelse, hvorved den registrerede indvilger i, at oplysninger, der vedrører den pågældende selv, gøres til genstand for behandling. Denne generelle definition i § 3 gælder som tidligere nævnt umiddelbart i forhold til enhver anvendelse af begrebet samtykke i persondataloven.